

Clypevs Theologiæ Thomisticæ

Continens Tractatus de erroribus Pelagianorum, de Gratia, de
Iustificatione & Merito, de Virtutibus Theologicis, & quatuor Cardinalibus,
ac de ineffabili mysterio Incarnationis

Gonet, Jean-Baptiste

Parisiis, 1669

Disp. XV. De scientia Christi in communi,

[urn:nbn:de:hbz:466:1-77342](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-77342)

gratia nostra habitualis sit ejusdem rationis & speciei cum gratia habituali Christi, & puro homini nequeat rationem capitis Ecclesiae tribuere, nec id poterit Christo ut homini præstare.

116.

Respondeo quod licet gratia habitualis Christi & nostra sint ejusdem speciei in esse physico, in esse tamen moris specie distinguuntur, quia gratia habitualis animæ Christi, ratione conjunctionis quam habet cum persona Verbi, & gratiæ unionis, dignitatem quandam & valorem infinitum habet, ratione cujus potest esse principium quo satisfactionis & meriti infiniti, ut disp. 4. ostensum est: hæc autem moralis diversitas sufficit ad hoc ut gratia habitualis Christi possit ipsum in ratione capitis Ecclesiae constituere, licet gratia nostra habitualis rationem capitis Ecclesiae puro homini tribuere nequeat. Unde quando in objectione dicitur, quod eadem forma invariata eundem præbet effectum, distinguendum est: invariata tam physice quam moraliter, concedendum: invariata physice, variata tamen moraliter, negandum. Vel dicatur hoc esse verum, quando effectus præstatur à forma secundum sola intrinseca prædicata, secus autem quando à forma non provenit ratione tantum prædicatorum essentialium, sed simul ex aliquo adjuncto ingrediente in obliquo & de connotato, qualiter in presenti contingere, conclusionem secundam ostensum est; ibi enim docuimus, quod licet in Christo gratia capitis consistat adæquatè in recto in gratia habituali, in obliquo tamen & de connotato, gratiam unionis importat.

117.

Obijces tertio: Ideo gratia habitualis Christi, secundum nos, ipsum constituit in ratione capitis Ecclesiae, quia influit in substantiam operationum quibus satisfecit pro nobis, nobisque gratiam & gloriam de condigno promeruit: Sed gratia unionis dat istis operibus infinitam dignitatem, quæ principalitè se habet in operibus meritorijs & satisfactorijs, quàm ipsorum entitas & substantia: Ergo à fortiori gratia unionis Christum in ratione capitis Ecclesiae constituit.

118.

Respondeo distinguendo Majorem: quia influit in substantiam operationum &c. effective & per modum principij quo, concedo Majorem: quia influit alijs modis, nego Majorem, & concessa Minori, nego Consequentiam: gratia enim capitalis debet esse principium quo agendi, gratia verò unionis est operationes Christi infinitè dignificet, non est principium quo operandi, ideoque gratia capitalis non est. Item caput non per influxum formalem, sed per effectivum in ratione capitis constituitur: gratia autem habitualis constituit Christum ut hominem efficienter influentem in opera meritoria; gratia verò unionis, quæ est ipsa subsistentia Verbi, vel natura divina humanitati conjuncta, non efficienter, sed formaliter dat operibus Christi meritorijs & satisfactorijs dignitatem & valorem: & idcirco non gratia unionis, sed gratia habitualis, Christum ut hominem in ratione capitis Ecclesiae constituit, subindeque gratia capitalis est.

Ex quo intelliges, gratiam Christi capitalem solà ratione differre à personali: Dicitur enim personalis, quatenus humanitatem Christi sanctificat, capitalis verò, prout dat posse influere in alios: Sed eadem est forma per quam subiectum aliquod in actu constituitur, & redditur potens agere, cum sola distinctione rationis, ut constat in calore ignis, per quem, absque reali

A distinctione, ignis in actu calidus constituitur, & redditur potens calefacere: Ergo gratia capitalis Christi, solà ratione differt à personali.

DISPUTATIO XV.

De scientia Christi in communi.

Ad questionem 9. D. Thomæ.

B Inter perfectiones à Verbo assumptas, duas singulariter notavit Evangelista, plenitudinem scilicet gratiæ & veritatis, id est scientiæ & cognitionis animæ Christi. Unde postquam S. Doctor de prioribus tribus præcedentibus questionibus fusè disseruit, hinc questione 9. & tribus sequentibus, agit de posteriori, & procedit tali ordine, quod prius tractat de scientia Christi in communi, deinde disputat de singulis ejus speciebus in particulari: nimirum de scientia beata, infusa, & acquisita, Eundem ordinem & methodum observantes, pauca hinc de scientia Christi in communi dicemus, sequentibus verò disputationibus, de triplici illa Christi scientia, fusè & lato calamo differemus.

ARTICVLVS PRIMVS.

Verum in intellectu creato Christi fuerit aliqua intellectio creata, vel tantum per intellectiorem increatam & divinam intellexerit?

UT fide certum supponimus, Christum Dominum habuisse intellectum creatum, quod à nullo concedente illum esse verum hominem negari potest, cum intellectus sit proprietas animæ rationalis, subindeque omni habenti animam rationalem competere debeat. Unde in sexta Synodo generali actione 11. definitur: Verbum assumpsisse animam rationalem, animabus nostris contribulem, & mentem menti nostre comparatam. Mens autem significat animam secundum partem superiorem, quæ est intellectiva: Ergo in Christo est intellectus humanus & creatus. Hoc præmissis, inquirimus, an talis intellectus Christi Domini, per intellectiorem humanam & creatam, vel solùm per divinam & increatam intellexerit: In cujus difficultatis resolutione, relicto Monothelitarum errore, qui quamvis concederent intellectiorem creatam in intellectu Christi creato, & increatam in intellectu Christi divino, ex utraque tamen unam operationem constari asserebant, subindeque unam duntaxat intellectiorem in Christo admittebant. Relicto, inquam, hoc errore: quidam sunt ex Catholicis, quibus visum est, animam Christi non aliâ intellectiorem usam esse, quàm divinâ & increatâ. Hanc sententiam tenuit olim quidam Joannes de Ripa, relatus à Capreolo in 3. dist. 14. quæst. 1. art. 1. illamque suo tempore quibusdam placuisse refert D. Bonaventura ibidem, fuisseque publicè defensam Parisijs testatur Gregorius in 2. dist. 7. quæst. 2. Denique inter antiquos pro abroganda Christo scientia creata, fusè laboravit Hugo

Victorinus tomo 3. Tract. de sapientia animæ Christi, ubi quamvis initio illud duntaxat quæ-
re videatur, an scientia Christi æquet divinam, ta-
men eò tandem devenit, ut scientiam Christi crea-
tam abrogatam malit, & dicat eum qui præter
scientiam increatam, aliam ponit in anima Chri-
sti, cavere debere, ne nimis carnaliter potius sua
quàm vera pronuntiet.

§. I.

*Vera sententia, fuisse in Christo intellectiorem
creatam, statuitur, & multipliciter
suadetur.*

Dico igitur, certum de fide est, in Christo
fuisse scientiam seu intellectiorem creatam.

Probatur conclusio multipliciter. In primis
enim Christus plerisque actus humanæ intel-
lectionis infra referendos elicit, v. g. discursum,
& actus enuntiativos compositos, qui in Deum
non possunt cadere. Oravit etiam, meruit, & alia
multa fecit ut homo, quæ sine actu intellectus &
voluntatis creatæ fieri non poterant. Item Matth.
8. dicitur Christum fuisse miratum, & ad He-
bræos 5. didicisse ex his quæ passus est: admiratio
autem, cum ordinariè ex ignorantia procedat, non
potest Christo ut Deo convenire, addiscere etiam
Christo ratione divinitatis repugnat. Profectus
quoque in sapientia, qui Christo tribuitur Luca
2. quomodocumque explicetur, non potest vale-
re de sapientia divina, cuius in Christo nullus fuit
profectus.

Deinde frequentissimè Concilia & Patres in
confutatione Monothelitarum tradunt, pro du-
plici Christi natura, duplices in eo facultates &
operationes esse agnoscendas: cum ergo fides do-
ceat, Christum duplici intellectu fuisse prædi-
tum, divino scilicet & humano, duplicem quo-
que intellectiorem, divinam pimum & increa-
tam, ac humanam & creatam, in eo reperiri fa-
tendum est.

Tandem certum est de fide, fuisse in Christo vo-
litionem creatam: ita enim definitum est contra
Monothelitas, & ex eo probari potest, quod ab-
que volitione creatâ Christus nihil meruisset: At-
qui volitio creatâ, connaturaliter supponit intel-
lectionem ejusdem prorsus naturæ ei prælucen-
tem: Ergo hæreticum videtur asserere, nullam fuisse
in Christo creatam notitiam.

Potest insuper suaderi conclusio ratione D.
Thomæ hic art. 1. Congruum enim est, ut Ver-
bum humanam naturam assumens, assumeret il-
lam perfectam: Sed humanitas sine intellectiione
creata foret imperfecta: Ergo Verbum assumpsit
humanitatem, non solum cum intellectu, sed
etiam cum intellectiione creatâ. Major pater, Mi-
norem verò, in qua est difficultas, probat S. Do-
ctor tripliciter. Primò, quia omne quod est in po-
tentia, imperfectum est, si non reducat ad ac-
tum: Sed natura humana est in potentia ad intel-
lectionem creatam: Ergo imperfecta foret sine il-
la. Secundò, Potentia suo fine frustrata, imperfe-
cta est: Sed intellectus Christi est propter intel-
lectionem creatam ut finem, omnis enim potentia
est propter suam operationem: Ergo sine illa foret
imperfectus. Tertiò, Aliqua cognitio est na-
turalis humanitati, scilicet illa quæ cognoscimus
prima principia: Sed sine naturali perfectione,
non foret perfecta humanitas: Ergo imperfecta
esset sine omni cognitione creatâ. Ubi obiter ad-
vertendum est, hanc tertiam probationem, non

de cognitione actuali, sed de habituali procedere;
nulla enim actualis cognitio, naturalis est huma-
nitati per modum proprietatis.

§. II.

Solvuntur objectiones.

Objicies primò contra præcedentem conclu-
sionem: Non potest simul quis intelligere
aliquid intellectuione increatâ & creatâ: At Chri-
stus omnia cognovit intellectuione increatâ: Ergo
non fuit in ipso scientia seu intellectio creatâ. Mi-
nor est certa, Christus enim erat Deus: Deus au-
tem omnia cognoscit intellectuione increatâ. Ma-
jor verò suadetur primò, quia non potest quis si-
mul subsistere subsistentiâ increatâ & creatâ, ut
supra ostensum est: Ergo similiter nequit simul
intelligere aliquid intellectuione increatâ & crea-
tâ. Secundò, Intellectio creatâ comparatur ad
increatam, sicut lux minor ad majorem: Sed lux
minor est impossibilis cum majori, quia ma-
jus lumen offuscat minus, ut constat experientiâ:
Ergo non potest simul esse in eodem supposito co-
gnitio increatâ & creatâ de eodem objecto.

Respondeo Majorem esse veram de supposito
operante per unum & eundem intellectum, quod
non contingit in casu nostro, Christus enim per
intellectum divinum, & ut Deus, intelligebat co-
gnitione increatâ; per intellectum verò creatum,
& ut homo, intelligebat cognitione creatâ: non
implicat autem idem suppositum, secundum di-
versum intellectum, cognoscere simul idem ob-
jectum cognitione increatâ & creatâ. Neque valet
instantia de subsistentia, nam ideò in Christo da-
tur una subsistentia, quia ipse est unum supposi-
tum, & ratio constitutiva suppositi est ipsa sub-
sistentia: At licet sit unum suppositum, habet ta-
men duas naturas, humanam scilicet & divinam,
subindeque duos intellectus, & ideò per intel-
lectum increatum potest intellectuione increatâ in-
telligere, per creatum verò, intellectuione creatâ.

Ad id quod subditur de majori & minori lumi-
ne, dicendum est, quod licet in rebus corporeis lux
major interdum obscuret minorem, non tamen
in spiritualibus, quia unius veritatis cognitio,
quæ lux spiritualis est, aliam non excludit, sed
potius perficit & juvat. Unde S. Doctor hic art.
1. ad 2. *Lumen scientia creatâ non offuscat, sed
magis clarescit in anima Christi, per lumen scien-
tia divina, quæ est lux vera illuminans omnem ho-
minem venientem in hunc mundum, ut dicitur
Joan. 1.*

Objicies secundò: Nullum inconveniens est
quod potentia aliqua in Christo non conjungatur
cum operatione ad quam ordinatur ut ad finem:
Ergo nec quod intellectus Christi creatâ intel-
lectione semper caruerit. Consequentia patet, An-
tecedens probatur. Potentia generativa ad actum
generationis ut ad finem ordinatur, & tamen in
Christo nunquam fuit ad istum actum reducta:
Ergo nullum inconveniens est, quod potentia ali-
qua Christi careat actu sibi proprio ad quem ut ad
finem ordinatur, subindeque ratio D. Thomæ
non est efficax.

Respondeo Antecedens esse verum, si exerci-
tium talis potentia fini redemptionis non con-
gruat, secus verò si conducat ad finem redem-
ptionis: unde quia actuale exercitium intellectus
creati animæ Christi, conducebat ad finem redem-
ptionis, non verò exercitium potentia generati-
væ Christi, imò potius fini redemptionis & mu-

DD d iij

neri redemptoris congruebat perpetua virginitas, cum qua actualis generatio non compatitur, ideo in Christo debuit esse intellectio creata, non verò actualis generatio.

ARTICVLVS II.

An intellectus Christi humanus, increata Dei intellectione potuerit intelligere?

10. **P**artem affirmativam, præter Authores articulo præcedenti citatos, tenet Egidius à Præsentatione lib. 4. de beatitudine quæst. 1. art. 2. §. 5. ubi negat quidem intellectum Christi humanum, de facto per increatam Dei cognitionem intellexisse, asserit tamen id posse contingere de potentia absoluta, & non posse ostendi, sententiam Hugonis Victorini, asserentis intellectum Christi humanum de facto per intellectionem divinam & increatam intellexisse, implicare contradictionem. Oppositum docent alij Theologi, tam domestici, quam extranei, cum D. Thoma hic art. 1. ad 1. ubi ait quod divina operatio increata non potuit esse anima humana Christi, cum sit alterius nature. Idem docet quæst. 20. de verit. art. 1. in corp. & in resp. ad 9. in 3. dist. 14. quæst. 1. art. 1. ad 1. & pluribus aliis in locis. Unde fit

§. I.

Conclusio negativa statuitur.

Dico igitur: Intellectus Christi humanus non potuit, etiam de potentia absoluta, per increatam Dei intellectionem intelligere.

11. Hanc conclusionem probat Vazquez 1. 2. disp. 7. cap. 2. ex verbis sextæ Synodi actione 17. in confess. fidei, quibus Synodus allegato S. Leone, ait duas esse statuendas in Christo pro duplici natura operationes. Tum subdit: *Neque enim in quoquam unam dabimus naturalem operationem Dei & creaturæ, ut neque quod creatum est, in divinam educamus essentiam, neque quod eximum est divina nature, ad competentem creaturis locum dejiciamus.*

Hic tamen locus non probat impossibile esse intellectum creatum intelligere per actionem increatam, quod tamen probandum esset, sed tantum probat, impossibile esse operationem Dei esse creaturæ naturalem, quod ex terminis patet esse impossibile, quamvis absurdissime à Monothelitis, quos ibi damnat Synodus, admitteretur.

12. Aptius videtur adduci posse Agatho Papa Epist. ad Augustos, quæ habetur actione 4. ejusdem Synodi, verbis illis quæ subjicit post adductum locum D. Augustini ex lib. 5. contra Julianum: *Non potest Angelica natura Divinam habere voluntatem aut humanam, neque humana natura voluntatem Dei vel Angelicam.* Ergo nec Dei cognitionem aut scientiam potest in se humana natura habere, cum eadem sit ratio de cognitione ac de volitione. Nec dici potest, ibi sermonem esse de lege ordinaria, non de potentia absoluta; nam ibi agitur de Christo, cujus Incarnatio miraculosa fuit, & divinæ omnipotentis opus perfectissimum, & maxime extraordinarium.

13. Potest insuper probari conclusio ratione fundamentali, quæ sic potest breviter proponi. Intelligere essentialiter est vivere gradu perfectissimo vite: Sed implicat intellectum creatum vivere per intellectionem divinam & creatam: Ergo

A & per illam intelligere. Major patet, Minor vero ostenditur primo. Implicat naturam divinam sub conceptu vite radicalis uniri nature creatæ, illam radicaliter viventem constituendo, ut communiter docent Theologi; & patet, quia alias essentia divina posset uniri per modum forme physice, & in esse entitativo, & informare corpus, quod maximam imperfectionem importat: Ergo etiam implicat, quod sub conceptu vite actualis uniatu naturæ creatæ, illamque actu viventem constituat. Patet Consequentia, tum à paritate rationis, tum etiam quia actus vitalis alicujus nature, cum ab illa suam specificationem desumat, communicari nequit, non communicatâ naturâ.

B Quâ ratione usus est S. Thomas locis supra citatis, eamque desumpsit ex Ambrosio lib. 2. ad Gracianum cap. 10. asserente, ubi est diversa substantia, non posse unam operationem intelligi.

Confirmatur: Implicat voluntatem creatam liberè velle per volitionem liberam Dei sibi intrinsicè unitam: Ergo & intellectum humanum per increatam Dei intellectionem intelligere. Consequentia videtur manifesta, ex paritate rationis: Antecedens verò sic ostenditur. Volitio libera debet esse in potestate & dominio voluntatis: Sed volitio divina nequit potestati aut dominio creatæ voluntatis subesse: Ergo implicat voluntatem creatam liberè velle per volitionem Dei liberam.

C

§. II.

Solvuntur objectiones.

Pracipua Adversariorum argumenta sumuntur ex tribus exemplis, in communi Theologorum doctrina, vel saltem in Schola D. Thomæ, communiter receptis. Constat enim, Deum communicari naturæ humanæ per modum subsistentiæ, & secundum communem Thomistarum sententiam, supra expositam, etiam communicatur in ratione existentie. Similiter juxta communem Theologorum sententiam, communicatur essentia divina in ratione speciei impressæ intellectui beatorum, & secundum probabiliorum Thomistarum opinionem, etiam communicatur in ratione verbi & speciei expressæ. Ex quibus tribus exemplis, tria possunt erui argumenta contra nostram conclusionem.

Primum est: Quia subsistentia Verbi eminenter continet perfectionem subsistentiæ creatæ, uniri potuit humanitati Christi, illamque subsistentem reddere: Sed intellectio divina continet eminenter intellectionem creatam: Ergo potest uniri cum intellectu creato, illumque intelligentem constituere.

Secundum sic procedit: De facto essentia divina unitur intellectui animæ Christi, sub ratione & munere speciei intelligibilis: Ergo de facto unitur, vel saltem potest uniri, per modum intellectionis. Consequentia videtur legitima, tum quia in probabiliori & communiori Thomistarum sententia, ratio intellectionis, & ratio speciei, cum ad eandem lineam intellectivam pertineant, non distinguuntur in Deo virtualiter. Tum etiam, quia non videtur major repugnantia, quod essentia divina per modum actus secundi intellectui nostro uniatu, quam quod illi ad modum actus primi ad actualem intellectionem determinantis communicetur.

Tertium argumentum sic potest proponi. De facto unitur divina essentia mentibus beatorum, ut verbum: Ergo unitur, vel saltem potest uniri

intellectui animæ Christi; sub conceptu intellectio-
tionis. Consequentia manifesta videtur, tum
quia juxta plurimum Philosophorum sententiam,
verbum ab intellectu non distinguitur. Tum
etiam, quia dato quod ab illa distinguatur, est ta-
men de ratione verbi, quod sit vitale per modum
termini, ut docet D. Thomas quæst. 4. de verit.
art. 2. ubi ait, de ratione verbi esse quod sit ex-
pressum & productum ab intellectu seu intelli-
gente, ex quo infert Verbum in divinis non es-
sentialiter, sed tantum notionaliter dici: Ergo si
non obstante ista vitalitate, possit divina essen-
tia per modum verbi cum intellectu creato uniri,
poterit etiam, non obstante vitalitate actus intel-
ligendi, uniri per modum intellectio-
nis Christi, illumque intelligentem con-
stituere.

19. Hæc sunt præcipua Adversariorum fundamen-
ta, quæ ex principis paragrapho præcedenti sta-
tutis facile possunt convelli. Ad primum enim re-
spondeo causalem majoris adæquatam non esse,
sed insuper esse addendum, quia in unione per
modum substantiæ, nulla importatur imperfec-
tio physica informationis, dependentiæ, vel
identitatis cum natura cui unitur, sed præcisè
ratio terminationis: in unione autem sub
conceptu & munere intellectio-
nis cum intellectu creato, involvitur imperfectio physica infor-
mationis, & realis egressionis, aut physica
identitatis, ut §. præcedenti declaravimus, & ideo
quamvis intellectio divina eminenter contineat
perfectiorem intellectio-
nis creatæ, non potest
uniri cum intellectu creato, nec ipsum intelligen-
tem constituere. Unde Cajetanus hic ait. 1. *Quia
personalitas divina potest fieri personalitas huma-
na nature, sine eo quod sit actus ejus; intelligere
autem non potest fieri actus intelligendi anima hu-
mana, nisi fiat actus ejus: ideo non repugnat com-
municari personalitas, & repugnat communicari
intellectio.* Dicitur autem intellectio fieri actus
animæ, quia illam informat, & ab ea procedit:
unde idem est ac si diceretur, intellectio-
nem divinam animæ humanæ non posse communicari,
quia nec illam informare, nec ab ea procedere
potest.

20. Dices, Etsi substantia creata dimanet à natura
quam terminat, potest substantia divina natu-
ram creatam terminare, absque eo quod ab illa
demanet: Ergo pariter, quamvis intellectio creata
ab intelligente per ipsam procedat & egrediatur,
poterit intellectio divina naturam creatam intel-
ligentem constituere, absque eo quod egrediatur
vel procedat ab illa.

21. Respondeo, concessio Antecedente, negando
consequentiam & paritatem: Ratio verò discrimi-
nis est, quia licet substantia creata resulter vel
demanet à natura quam terminat, hoc tamen non
habet ex formali conceptu & munere substanti-
æ, sed ex ratione limitationis creaturæ, & ideo
potest substantia divina illius effectum supplere,
& naturam creatam reddere substantem, abs-
que egressionem ab illa: quod verò actio intelligen-
di ab intelligente egrediatur formali aut virtuali
egressu, convenit illi ex communi & formali ope-
rationis conceptu; unde nequit intellectio divina
naturam creatam intelligentem constituere, nisi
vel cum illa identificetur cum egressu virtuali, vel
ab illa realiter egrediatur, quorum utrumque ma-
ximam imperfectionem importat.

22. Ad secundum respondeo, concessio Antecedente,
negando Consequentiam, ad cujus primam

A probationem dicendum quod licet ratio speciei &
intellectionis in Deo non distinguantur virtuali-
ter adæquatè, differunt tamen distinctione emi-
nenti, & virtuali inadæquatè, penesque ordi-
nem ad diversa connotata materialia; quæ distin-
ctio sufficit, ut natura divina uniat sub ratione
speciei, absque eo quod sub ratione intellectu-
onis communicetur; sicut eadem distinctio sufficit
ut gratia sanctificans participet divinam essen-
tiam, sub munere & conceptu naturæ, seu radicis
attributorum, non verò sub ratione intellectu-
onis, aut speciei intelligibilis; & ut substantia
Verbi, sub ratione formæ hypostaticæ, non au-
tem sub ratione relationis, humanitati Christi
communicetur.

B Ad aliam probationem, nego Antecedens, unio
enim per modum actus primi in ordine intelli-
bili, est tantum unio comprincipativa & effecti-
va notitiæ, neque postulat ut quod speciei impres-
sæ locum tenet, efficiatur ab intellectu cui unitur,
eumve informet: nam juxta probabilissimam sen-
tentiam, gustalia & tactilia, absque ulla infor-
matione potentia tangentis aut gustantis, per
meram applicationem & assistentiam uniuntur ei
ad modum speciei impressæ, quæ præsentibus ob-
jectis ipsis supervacanea foret. At unionem actus
secundi quo formaliter reddamur intelligentes,
necesse omnino est formalem esse, & cum inhæ-
sione in potentia intelligente; à qua etiam ne-
cessè est ut actus ille secundus procedat, & effi-
cienter dependeat: si enim hæc absessent, poten-
tia non posset dici intelligere per hujusmodi ac-
tum; quia intelligere, cum sit vita actualis, &
perfectio intrinseca sui ipsius à seipso, utramque
illam habitudinem dependentiæ effectivæ & in-
hæ-
sionis includit, quas in divinum actum cadere
impossibile est.

C Ad tertium, concessio Antecedente, nego Con-
sequentiam; ad cujus primam probationem, ne-
go Antecedens, ut enim docent nostri Thomistæ
in libris de anima, & variis in locis asserit S. Tho-
mas, verbum non est ipsa intellectio, sed termi-
nus intrinsecus per eam productus & expressus, in
quo tanquam in imagine & similitudine expressa,
& actualissimè representante, ipse intellectus
contemplatur objectum.

Ad secundam distinguo Majorem: De ratione
verbi propriè & adæquatè sumpti est quod sit vi-
tale per modum termini, concedo Majorem. De
ratione verbi sumpti inadæquatè & communiter,
nego Majorem, & sub eadem distinctione Mino-
ris, nego Consequentiam.

Explicatur solutio: Cum in verbo duo impor-
tentur, nempe ratio representationis actualissi-
mæ objecti, & insuper ratio expressi realiterque
producti à dicente: potest verbum duobus mo-
dis usurpari, adæquatè scilicet & propriè, quate-
nus nimirum utramque rationem importat; &
inadæquatè ac impropiè, & prout dicit solum
actualissimam objecti representationem. Primo
modo sumptum est vitale per modum termini,
ideoque in divinis solum notionaliter dicitur, nec
prout sic essentia divina sub ratione verbi menti-
bus beatorum unitur, cum repugnet illam reali-
ter exprimi seu produci ab intellectu beatorum;
sumptum verò secundo modo, non dicit vitalita-
tem & expressionem, sed solum actualissimam
objecti representationem; unde sub hac ratione
dicitur in divinis essentialiter, quia essentia divina
est actualissima representatio sui, ut docet D.
Thomas quæst. 4. de verit. art. 2. his verbis; &

verbum propriè accipitur, in divinis non dicitur nisi personaliter, si autem accipiat communiter, poterit etiam dici essentialiter. Similiter essentia divina in beatifica visione gerit vices verbi hoc secundo modo sumpti, cum actualissimè seipsam beatorum mentibus repræsentet. Intellectio autem, quomodocumque accipiat, vitalitatem dicit, subindeque habitudinem dependentiæ effectivæ à principio intelligente, & egressum seu emanationem ab illo, quæ divino actui respectu intellectus creati prorsus repugnat: unde licet essentia divina uniat mentibus beatorum ut verbum, nequit tamen intellectui animæ Christi sub ratione intellectiois uniri.

DISPUTATIO XVI.

De scientia beata anime Christi.

Ad quæst. 10. D. Thomæ.

Consideratâ scientiâ Christi in communi, ad species ejus descendimus, & primò de scientia beata, utpote nobiliori & perfectiori, disserimus: non agimus autem de scientia beata Christi, in quantum est Deus, de hac enim 1. parte Tractatu 3. fusè disputavimus, sed de scientia beata animæ Christi; & de hac solùm investigamus quæ propriè pertinent ad Christum, ut ab aliis beatis distinguitur; quæ enim omnibus beatis communia sunt, ut objectum visionis beatæ, lumen gloriæ, species intelligibilis &c. in Tractatu de visione beata fusè explicata sunt.

ARTICVLVS PRIMVS.

An Christus, dum esset viator & in terris degens, scientiam beatam habuerit, illamque à primo conceptionis instanti receperit?

§. I.

Utraque difficultas duplici conclusione resolvitur.

Dico primò, Christum adhuc viatorem, & in terris degentem, vidisse divinam essentiam, subindeque habuisse scientiam beatam.

Hanc conclusionem probat Cano lib. 12. de locis cap. 14. variis Scripturæ testimoniis, quæ fusè & eleganter expendit, sed locus magis idoneus sumitur ex cap. 3. Joannis, ubi sic habetur: *Nemo ascendit in cælum, nisi qui descendit de cælo, Filius hominis qui est in cælo.* Quibus verbis Christus adhuc viator & in terris degens asserit se esse in cælo: Sed esse in cælo, vel in paradiso, idem est quod Deum videre, ubicunque videatur, ut S. Augustinus notavit Epist. 57. prolato exemplo latronis, qui cum in Lymbo futurus esset quoad animam, tamen quia ibi visurus erat Deum, dicitur futurus in paradiso: Ergo Christus adhuc viator & in terris degens, videbat divinam essentiam, & scientiâ beatâ potiebatur.

Notandum verò est cum Cajetano, super hunc locum Joannis, scopum Christi tunc fuisse persuadere Nicodemo credendum sibi esse, utpote testi oculato, & qui ita in terris degebat, ut simul in cælo esset, Deum videns, quod nulli anterio-

ri veritatis testi, nulli unquam Propheta obtigerat. Unde ibidem dicebat, *Quod scimus loquimur, & quod vidimus testamur. Qui de cælo venit, super omnes est. & quod vidit & audiuit hoc testatur.* Ubi Christi testimonium idcirco aliis testimoniis præfertur, quia non ex auditu tantum, ut alij, sed ex visu testimonium præbuit, unde Joan. 1. dicitur: *Deum nemo vidit unquam, unigenitus qui est in sinu Patris, ipse enarravit nobis.* Sed Christus in hac vita mortali degens, divinitatis suæ, & paternæ gloriæ, sæpè testimonium perhibuit: Ergo tunc divinam essentiam vidit, & scientiâ beatâ, seu visionem beatificâ potitus est. Quod etiam testatur mysterium transfigurationis, quod fuit signum gloriæ Christi latentis in anima, quam tunc in corpus resillire permisit, ut communiter docent SS. Patres.

Potest etiam suaderi conclusio triplici ratione. Prima quam insinuat D. Thomas hic quæst. 9. art. 2. potest sic proponi. Decens est ut instrumentum excellens, & per modum capitis influens, præhabeat in se formaliter perfectiones quas aliis communicat: Sed Christus ut homo causat in nobis beatitudinem supernaturalem, consistentem in visione clara Dei, per modum capitis & instrumenti excellentiæ: Ergo oportuit ut in se scientiam beatam haberet.

Secunda, quæ desumitur ex eodem S. Doctore supra quæst. 7. art. 1. sic procedit. Quanto aliquod receptivum est proximis causæ influenti, tantò magis, & cum majori perfectione, illius influxum participat: Sed influxus gratiæ est à Deo, cui maximè humanitas Christi per unionem hypostaticam conjungitur, cum ad idem esse personale cum ipso trahatur: Ergo perfectissimè gratiam participat: Sed gratia perfectissima est gratia consummata per gloriam: Ergo anima Christi habuit gratiam gloriâ consummatam, id est cum beatifica visione conjunctam.

Tertia ratio sumitur ex Durando in 3. dist. 14. quæst. 1. num. 5. ubi sic discurrit: Decens fuit ut natura assumpta ad supremum esse, ad supremam operationem sibi possibilem elevaretur: Sed natura humana Christi, per unionem hypostaticam ad esse supremum, scilicet ad esse Verbi, assumpta est: Ergo decuit quod elevaretur ad supremum operari tali naturæ possibile: Sed beatitudo in clara Dei visione consistens, est operatio suprema humanitati possibilis: Ergo debuit humanitati Christi assumptæ ad supremum esse concedi.

Dico secundò: Christus scientiam beatam, seu visionem beatificam, à primo instanti conceptionis habuit. Ita D. Thomas infra quæst. 34. art. 4. ubi docet Christum in primo suæ conceptionis instanti fuisse beatum & comprehensorem, idque probat in argumento sed contra ex illo Psalm. 64. *Beatus quem elegisti & assumpsisti, quod secundum glossam refertur ad humanam Christi naturam, quæ assumpta est à Verbo Dei in unitatem personæ: Sed in primo instanti conceptionis fuit assumpta humana natura à Verbo Dei in unitatem naturæ: Ergo in primo instanti suæ conceptionis Christus, secundum quod homo, fuit beatus, quod est esse comprehensorem.*

Eandem veritatem suadere nititur Cano supra citatus, hoc discursu: Christus à primo instanti conceptionis plenus fuit gratiæ & veritatis, ut patet ex illo Joan. 1. *Verbum caro factum est, & habitavit in nobis. Vidimus gloriam ejus quasi unigeniti à Patre, plenum gratiæ & veritatis.* Ubi